

Arrest

nr. 104 362 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben op 2 december 2008 een asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Op 5 augustus 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 18 december 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 40 510 van 19 maart 2010 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Inmiddels werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 augustus 2009, op 21 januari 2010, ontvankelijk verklaard.

Op 7 december 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 5 december 2012 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13quinquies). Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers voeren aan dat bij het nemen van de bestreden bevelen geen rekening werd gehouden met hun medische toestand. Zij verwijzen hierbij naar hun aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, die weliswaar ongegrond werd verklaard doch waarvan zij menen dat deze behept is met een onwettigheid. Verzoekers verwijzen naar de parlementaire voorbereidingswerken waaruit blijkt dat zelfs in het geval een vreemdeling wordt uitgesloten van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hij niet kan worden verwijderd als zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid die de beslissing heeft genomen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum, hetgeen door verzoekers niet wordt weerlegd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

De thans bestreden beslissingen strekken ertoe de illegale verblijfssituatie van verzoekers vast te stellen. Zij steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoekers ongegrond wordt verklaard.

Voorts merkt de Raad op dat, zoals ook vermeld in de bestreden bevelen, de asielaanvraag van de verzoekers definitief is afgewezen bij arrest nr. 40 510 van 19 maart 2010, van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nu de subsidiaire beschermingsstatus niet is toegekend, impliceert dit gegeven dat al een onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM is geschied met betrekking tot de situatie in het herkomstland van verzoekers. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn immers gelijklopend.

Het betoog van verzoekers waarbij zij de schending aanvoeren van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verweerder ter zake over een gebonden bevoegdheid beschikt.

In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden : “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.* (...)” (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien verweerder in de huidige fase van de procedure de verzoekers op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat hij hun medische situatie in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: “*qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)*”). In casu blijkt echter nergens uit dat verweerder de thans bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Evenwel dient te worden verwezen naar het arrest nr. 104 164 van 31 mei 2013 waaruit blijkt dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vernietigd. Dit heeft tot gevolg dat de aanvraag van verzoekers opnieuw hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij opnieuw in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie als gevolg van de beslissing van 5 augustus 2009 waarbij hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Dit is niet verenigbaar met de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (RvS 30 september 2009, nr. 196.530). In het kader van een goede rechtsbedeling worden de bestreden bevelen (bijlage 13quinquies), om deze reden eveneens vernietigd.

3. Korte debatten

In casu worden de bestreden beslissingen vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:	
mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU